

uděleno úřední povolení stavební před 28. lednem 1917, je základem pro vyměření dávky nájemné nebo nájemní hodnota, jež je základem daně činžovní na rok 1927. Odst. 3 § 1 prav. pak stanoví: »Užívá-li majitel (trvalý uživatel) po 1. lednu 1928 byt dříve pronajatý sám, vyměří se dávka ze základu posledně dávce podrobeného nájemného, sníženého o čtvrtinu. Pronajal-li se po 1. lednu 1928 byt dříve majitelem (trvalým uživatelem) užívaný, byl-li byt adaptován na krám a pronajat jako krám, nebo byly-li byty dříve samostatné sloučeny v jeden byt, vyměří se dávka ze základu v roce 1930 dani činžovní podrobeného, sníženého na polovici. Byl-li byt rozdělen na dva nebo na více bytů, rozvrhne se dávka připadající na rozdělený byt ze základu daně činžovní na rok 1927 na nově utvořené byty v poměru plošné výměry jednotlivého bytu k bytu dříve nerozdělenému.« Z těchto ustanovení plyne pro daný případ, že i v případě odst. 2 § 1 prav. je základem pro vyměření dávky nájemné nebo nájemní hodnota jednotlivých nájemních objektů, nikoliv úhrnný výnos činže z budovy jako celku, který byl vzat za základ daně činžovní na rok 1927, že výhoda v odst. 2 § 1 prav. uvedená předpokládá identitu nájemních objektů v době vyměření dávky a v době rozhodné pro vyměření daně činžovní na rok 1927 a že nájemní objekty, u nichž tento předpoklad není splněn, nejsou této výhody účastny.

St-1 sám uvádí, že provozovnu, která byla v době rozhodné pro vyměření daně činžovní na rok 1927 jedním z nájemních objektů v jeho domě, v roce 1931 stavebně rozdělil na tři provozovny a tím získal tři nové objekty nájemní, namítá však, že i na toto rozdělení, třeba šlo o rozdělení provozovny, dopadá ustanovení 3. odst. § 1 prav. o vyměření dávky v případech, kde byl po 1. lednu 1928 rozdělen byt na dva nebo více bytů, ježto pro zdanění místnosti jako nájemního objektu je bez právního významu, užívá-li se jí jako bytu či jako provozovny nebo krámu, a že nelze naléztí rozumný důvod, proč právě při vyměřování dávky mělo by býti rozlišováno mezi bytem na straně jedné a krámem nebo provozovnou na straně druhé. Námitku tu neshledal soud důvodnou.

Výběrčí pravidla v odst. 3 § 1 přesně rozeznávají mezi byty a krámy a podle této vlastnosti základ vyměřovací různě upravují. Ježto odst. 3 § 1 prav. je výjimečným ustanovením z předpisu 2. odst. § 1 prav., který již sám je výjimkou ze všeobecného předpisu odst. 1 § 1 prav., nelze ho vykládati extensivně a je pak bez významu, zda by důvody rozumu nebo ekvity mluvily pro to, aby způsob předpisu dávky, výslovně stanovený jen pro byty vzniklé rozdělením bytu po 1. lednu 1928, platil i o stejném rozdělení provozoven a krámů. — — —

Č. 12.842.

Pojišťovací právo. — Řízení správní: Úřad, rozhodující o odporu popírajícím v konkursu přihlášenou vykonatelnou pohledávku pojišťovny na náhradu podpůrného nákladu podle § 20 odst. 2 poj. zákona, nemůže zamítnouti odpor s poukazem na formální právní

moc exekučního titulu, kterým byla pohledávka založena, nýbrž je jeho povinností, aby zkoumal meritorně důvody, ze kterých se v odporu uplatňuje nepravost přihlášené pohledávky.

(Nález z 2. dubna 1937 č. 11.903/37.)

V ě c: Dr. František W.-C. v Praze jako správce konkursní podstaty firmy Josef J. v Praze (adv. Dr. Karel Hrubý z Prahy) proti rozh. zem. úřadu v Praze z 30. června 1934 o přihlášení pohledávky okr. nem. pojišťovny v Praze v konkursu.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Okr. nem. pojišťovna v Praze předepsala výměrem z 28. listopadu 1933 podle § 20 zákona č. 221/1924 Sb. ve znění zákona č. 184/1928 Sb. Josefu J. v Praze náhradu podpůrného nákladu, učiněného částkou 1.129 Kč 25 h na jeho zaměstnankyni Antonii Z. St-lovo odvolání z tohoto výměru odmítl magistrát hlav. města Prahy výměrem z 24. února 1934 jako opožděné. Rozhodnutí to zem. úřad v Praze potvrdil. Pojišťovna přihlásila pak jako konkursní věřitelka řečenou svou pohledávku v konkursu, prohlášeném kraj. obchodním soudem v Praze na jmění firmy Josef J. Proti této přihlášce podal st-l u magistrátu hlav. města Prahy podle § 112 konk. řádu odpor, v němž uplatňoval, že Antonie Z. jako příležitostná dělnice nepodléhala pojistné povinnosti podle § 2 odst. 1 zákona č. 221/1924 Sb., že však úpadce přesto celé, pojišťovnou mu předepsané pojistné za ni zaplatil, takže pojišťovna není oprávněna žádati také ještě náhradu léčebných nákladů, které na jmenovanou vydala. Petit odporu zněl, aby bylo vysloveno, že pohledávka pojišťovny je nepravá a že se ke konkursu nepřihlašuje.

Magistrát hlav. města Prahy tento odpor zamítl výměrem z 25. dubna 1934 z toho důvodu, že jeho výměr z 24. února 1934, kterým bylo rozhodnuto, že firma Josef J. je povinna zaplatiti pojišťovně uvedenou částku, nabyl právní moci. Odvolání st-lovu z tohoto rozhodnutí zem. úřad v Praze nevyhověl, poněvadž podle § 175 zákona č. 221/1924 Sb. ve znění zákona č. 184/1928 Sb. a podle § 20 odst. 3 cit. zákona je náhrada, o kterou jde, vymahatelná soudní exekucí na základě vykonatelného platebního výměru, uplynulo-li od jeho doručení 15 dnů. Nebyl proto magistrát hlav. města Prahy povinen ani oprávněn, aby při zavedení konkursního řízení ve sporné věci v meritu vydal nové rozhodnutí.

Tomuto rozhodnutí vytýká stížnost nezákonnost, kterou shledává v nesprávném právním posouzení věci. Dovolávajíc se ustanovení § 112 odst. 3 konk. řádu, stížnost dovozuje, že podle něho je možno odporovati v konkursu přihlášce pohledávky konkursního věřitele, o jejíž právní existenci bylo již pravoplatně rozhodnuto. Stížnost doličuje, že jde tu o mimořádný opravný prostředek, kterým lze dosíci rozhodnutí o tom, je-li pravoplatně uznaná pohledávka správná či nikoli. Z toho pak usuzuje, že bylo povinností žal. úřadu, aby o věci rozhodl in merito buď sám nebo ji vrátil první stolici, aby ona meritorně rozhodla. O stížnosti uvažoval nss takto:

Podle § 104 odst. 1 konk. řádu (zákon z 27. března 1931 č. 64 Sb.) bud'te pohledávky konkursních věřitelů přihlášeny, a to i tehdy, když jsou již vykonatelné. V přihlášce vykonatelných pohledávek bud' přesně označen exekuční titul (§ 105 odst. 2 konk. řádu). Přihlášené pohledávky se prozkoumávají při zkušebním roku a správce konkursní podstaty je povinen se vyjádřiti o pravosti každé přihlášené pohledávky (§ 107 odst. 2 a 3 konk. řádu). Byla-li popřena přihlášená vykonatelná pohledávka, musí odpor uplatniti ten, kdo ji popřel, žalobou nebo návrhem u příslušného soudu nebo úřadu (§ 112 odst. 3 konk. řádu) ve lhůtě konkursním komisařem ustanovené (4. odst. téhož paragrafu). Odpor u příslušného úřadu je podati ve příčině takové popřené vykonatelné pohledávky, která nepatří na pořad práva. Tento úřad je pak povinen, aby o odporu, popírajícím pravost v konkursu přihlášené vykonatelné pohledávky, rozhodl. Při tomto rozhodnutí nestačí však odkázati prostě na právní moc rozhodnutí, jímž byla právní existence dotčené vykonatelné pohledávky uznána, neboť zákonným předpokladem pro podání odporu ve smyslu cit. zákonného ustanovení je právě, aby šlo o pohledávku již vykonatelnou, t. j. takovou, která v exekučním titulu byla již fixována a kterou lze také exekučně vymáhati, a to buď na základě pravoplatného již exekučního titulu nebo ještě před jeho pravoplatností podle pozitivního zákonného ustanovení, které té které pohledávce přiznává její vykonatelnost dříve než exekuční titul, o který se opírá, nabytí moci práva, jako tomu je právě také u pohledávky pojišťovny na náhradu podpůrného nákladu podle § 20 odst. 2 zákona č. 221/1924 Sb. ve znění zákona č. 184/1928 Sb., která podle odst. 3 tohoto paragrafu se vymáhá stejně jako pojistné, jež může býti vymáháno exekucí soudní na základě vykonatelného platebního výměru; vykonatelný je pak platební výměr, uplynulo-li od doručení jeho patnáct dnů (§ 175 odst. 1 cit. zákona), takže zákon pravoplatnosti platebního výměru jako exekučního titulu tu nevyžaduje. Z toho plyne, že úřad, rozhodující o odporu popírajícím v konkursu přihlášenou vykonatelnou pohledávku, nemůže odpor zamítnouti poukazem na formální právní moc exekučního titulu, kterým byla pohledávka založena, nýbrž je jeho povinností, aby zkoumal meritorně důvody, ze kterých v podaném odporu se uplatňuje nepravost přihlášené pohledávky, na př. proto, že teprve po vzniku exekučního titulu nastaly skutečnosti vymáhaný nárok exekuční zrušující nebo zastavující (srov. § 35 exek. řádu a § 102 vlád. nař. č. 8/1928 Sb.).

V dnešním sporu se omezil žal. úřad v důvodech nař. rozhodnutí toliko na to, že poukázal na formální vykonatelnost platebního výměru zúč. pojišťovny, která na základě něho svou pohledávku přihlásila v konkursu, vycházeje zřejmě z právního názoru, že tento poukaz sám o sobě stačí již k zamítnutí odporu podaného proti této vykonatelné pohledávce. V důsledku toho důvody odporu meritorně vůbec se nezabýval, prohlásiv, že k tomu nebyla povinna ani oprávněna první stolice. Nař. rozhodnutí spočívá podle toho na mylném právním názoru žal. úřadu a bylo zrušeno pro nezákonnost podle § 7 zákona o ss, aniž nss mohl zkoumati, byla-li obsahem odporu skutečně popírána pravost přihlášené pohledávky, proti níž podaný odpor formálně směřoval.